

Församlingsordning

version 2013-01-24

Inledning

Barmhärtighetens gemenskap

Vi vill vara en församling som i Jesu efterföljd attraherar alla slags människor och ger dem möjlighet att möta hans barmhärtighet: att få lyssna till det Jesus säger och att erfara det han gör. Vi är syndare som mött Jesu barmhärtighet och därför följer vi honom tillsammans i Andens kraft mot det goda livet för världens skull och till Faderns ära.

Fem nyckelord

Barmhärtighetens gemenskap kännetecknas just av barmhärtighet såväl som efterföljelse, gemenskap, mission och tillbedjan – tack vare Guds nåd. Vi strävar efter att dessa fem oskiljbara nyckelord ska prägla allt det vi gör. Nyckelorden beskriver vi i två avsnitt: vad vi (och andra kristna) *tror* och vad vi (och andra kristna) *gör*. Men först en översikt.

Barmhärtighet: Syndare som mött Jesus

Till Jesus sökte sig människor som brottades med livet:

Alla tullindrivare och syndare sökte sig till Jesus för att höra honom. Fariseerna och de skriftlärdade förargade sig och sade: »Den mannen umgås med syndare och äter med dem.« (Luk 15:1–2)

Vi är på liknande sätt en gemenskap av människor som har mött Guds barmhärtighet och som i ljuset av det mötet har insett att vi är syndare helt beroende av Guds förlåtelse och förvandling. Barmhärtighetens gemenskap kan därför minst lika väl kallas de ofullkomligas gemenskap. Vi var slavar under makter som formade vår tillvaro så att vi missade målet med livet – att leva i Guds godhet. Synd är både sådana makter och våra enskilda felsteg. I kyrkans historia finns det exempel på hur församlingar har präglats av en lagiskhet som bara ger utrymme för fullkomliga och perfekta människor. Men Jesus kom för att umgås med syndare och rädda dem (Luk 19:10). Vi vill vara en församling av syndare som välkomnar andra syndare som söker Jesus.

Efterföljelse: Vi följer Jesus mot det goda livet

I barmhärtighetens gemenskap följer vi Jesus. Vi försöker ständigt röra oss mot Jesu likhet: vi vill lära oss älska Gud och vår nästa. Efterföljelsen är en nådens väg – ett fortlöpanne befrielseprojekt. Ingen är perfekt eller färdig. I en sådan gemenskap blir vi mottagna i barmhärtighet trots våra synder och brister. Men vi inbjuds också att upprät-

tas till hela människor i mötet med honom som är Livet (Joh 11:25; 14:6). Efterföljelsen är lika mycket nåd som förlåtelsen. Så tar vi steg in i det goda livet.

Gemenskap: Tillsammans i Andens kraft

Vi tror att det är i och genom församlingens gemenskap som vi möter Jesus. Församlingen är Kristi kropp (Rom 12:3–8; 1 Kor 12:12–31). Trots vår synd är Kristus närvarande bland oss genom Anden. Därför vill vi leva våra liv tillsammans inför Gud, och hoppas att Jesu förlåtelse och förvandling förmedlas i mötet med vår gemenskap: Kom och följ mig! I dopet överläter vi oss till Kristi kropp och infogas i den gemensamma lärjungaprocess där vi möter Jesu barmhärtighet och i det mötet lär vi oss leva det goda livet som Jesus har exemplifierat för oss (Luk 22:27).

Mission: För världens skull

Vi är sända till världen precis som Jesus var sänd till världen (Matt 28:18–20; Luk 24:45–49; Joh 17:18; Apg 1:8). Evangelium betyder glada nyheter för *hela* skapelsen: en inbjudan till att bli en del av den nya mänsklighet som Gud håller på att forma; denna nya mänsklighet betjänar fattiga, sjuka och förtryckta, och den verkar för rättvisa och en bättre miljö. När vi lever det liv tillsammans som Gud gjort möjligt i Jesus blir vi ett vittne om den kommande nya skapelsen. Då blir vi ett hoppets tecken för världen. Vi är *församling*. Så sker mission.

Tillbedjan: Till Faderns ära

Livets mening är att leva till Faderns ära – eller snarare att tillbe den treeniga Guden (Upp 4–5; Matt 28:17). Vi vill bli mänskliga genom att inse att vi är just människor och att endast Gud är Herren (Rom 1:18–32). Vi vill göra hela våra liv till en tillbedjan. Det innebär att älska Herren, vår Gud, av hela vårt hjärta, hela vår själ, hela vårt förstånd och av all vår kraft. Endast Gud är värdig vår vördnad. Vår bön är ständigt: ske *Din* vilja. Vi vill ära Gud och njuta av hans godhet för alltid.

Vad vi (och andra kristna) tror

Försonaren, frälsningen och församlingen

Vi tror inte att det går att tala om frälsning utan att i samma andetag tala om Försonaren och om församlingen. Vi står i en baptistisk tradition samtidigt som vi bekänner oss till den världsvida kyrkans gemensamma tro. I detta avsnitt vill vi förklara den tradition vi står i och förtydliga den lokala församlingens roll i den treenige Gudens verk. Det vi gör blir obegripligt annars.

Vår tradition

Först beskriver vi den baptistiska tradition som vi står i som en del av samfundet Evangeliska frikyrkan (EFK).

Den gemensamma tron

Det är viktigt att betona att denna tradition är en del av en kyrka som sträcker sig över hela världen och genom hela historien. Denna världsvida kyrka började i gemenskapen runt Jesus och har sina rötter i folket Israel. Vi vill verka för enhet mellan olika traditioner inom den världsvida kyrkan och vi bekänner oss till dess gemensamma tro såsom den formuleras i den apostoliska trosbekännelsen och i den nicenska trosbekännelsen.

Baptistisk, karismatisk, missionsinriktad och evangelikal

Det finns också en särart i vår egen tradition som utgör ett viktigt bidrag till den världsvida kyrkan. Samfundet som vi tillhör har sina rötter inom baptismen – inom svensk väckelserörelse och frikyrklighet – som grundades i samband med det första baptistiska dopet i Sverige 1848. I dag beskrivs EFK med orden baptistisk, karismatisk, missionsinriktad och evangelikal.¹

Baptistisk. Att vi tillhör ett baptistiskt samfund innebär att vi är en troendeförsamling. Baptismen växte fram i en tid när statskyrkor var dominerade i Europa och medborgare mer eller mindre tvångsanslöts till lokala församlingar. I kontrast mot en sådan syn på församlingen har baptister betonat personlig omvändelse som en förutsättning för dop och därmed medlemskap i församlingen. Församlingen uppfattas inte som en folkkyrka – eller statlig myndighet – som omfattar alla nationens medborgare oavsett trosuppfattning utan som en församling av lärjungar som har omvänt sig till Jesus och överlåtit sig

till varandra. Därför praktiserar vi troendepop även om vi i enhetens tecken också välkomnar barndöpta in i församlingen på deras egen bekännelse till Jesus.

I detta sätt att se på dop och församling finns också en betoning på att det som verkligen förändrar världen inte utgår från maktens korridorer. Istället befriar Gud världen genom Jesu närvaro i enkla och bristfälliga kristna gemenskaper som är kallade till att röra sig i samhällets marginaler bland fattiga och utstötta precis som Jesus gjorde.

I den baptistiska traditionen betonas också att Gud har gett församlingen som helhet – snarare än några få specialister som präster, diakoner och pastorer – mandatet att tillsammans söka Guds vilja och att ta beslut i enlighet med denna. Alla troende har samma ställning i Kristus och alla har möjlighet att bidra med något i sökandet efter Andens ledning (1 Kor 14:26). Samtidigt fördelar Gud nådegåvor efter sin vilja för att bygga upp församlingen: »Så gjorde han några till apostlar, andra till profeter, till förkunnare eller till herdar och lärare. De ska göra de heliga mera fullkomliga och därigenom utföra sin tjänst och bygga upp Kristi kropp« (Ef 4:11–12). Dessa gåvor är inte förbehållna vissa grupper av människor (etnicitet, kön, ålder, klass). Eftersom Gud fördelar nådegåvor, kallar vi ledare, inte minst våra pastorer, till att leda oss i sökandet efter Guds vilja. Mandatet att leda delegeras på detta sätt från hela församlingen till ledarna. Det är ett representativt ledarskap. Det finns med andra ord en specifik växelverkan mellan gemensamma och delegerade beslut i den baptistiska traditionen.

Faktaruta: Hur det började

24 januari 1996	Grundläggarteamet samlas
27 maj 1996	Den första församlingsdagen
13 augusti 1996	Start för tre husförsamlingar
1 september 1996	Första gudstjänsten
Mars 1998	Församlingen byter namn från Nytt Liv till Johanneskyrkan

¹ Se www.efk.se.

I början av hösten 1995 bestämde sig Magnus och Ragnhild Tunehag och Jonas och Åsa Qvarsebo för att tillsammans starta en församling. Under hösten förbereddes starten genom kontakter med ledare i Filadelfiaförsamlingen (numera Ryttagårdskyrkan). Vintern 1996 samlades femton personer och bildade ett grundläggarteam. Under våren förbereddes uppstarten ytterligare. Det fördes samtal med andra församlingar i Linköping, och Örebromissionen (numera EFK) välkomnade församlingen in i sin gemenskap. I slutet av maj hölls den första församlingsdagen och den första september firades den första gudstjänsten. De tre husförsamlingar som drog igång i mitten av augusti hade redan i början av september blivit fyra och omfattade ett fyrtiotal personer.

Karismatisk. Örebromissionen – som senare blev EFK i en sammanslutning med två andra samfund – bildades bland annat utifrån en betoning på Andens verk i församlingen. Vi är övertygade om att det är Anden som ger liv till församlingen. Anden utrustar församlingen med gåvor som skapar både mångfald och enhet. Anden formar vår karaktär till att likna Kristus, ger oss glädje, kraft till att tjäna, frimodighet i bön och tillbedjan, styrka i frestelser och öppenhet för Guds helande och befriande nåd. Anden leder församlingen, påminner oss om Guds löften och kallar oss ständigt tillbaka till Guds vilja.

Missionsinriktad. Inom de väckelserörelser som EFK kom ur har mission varit centralt: att vittna om Jesus, att plantera församlingar och att tjäna i samhället, inte minst bland fattiga, sjuka och utstötta. Mission omfattar den enskilda människan såväl som förändringar i samhällsstrukturer som skapar bättre förutsättningar för rättvisa och en bättre miljö. Inte minst är den svenska frikyrkans historia präglad av församlingsplantering. Den första friförsamlingen i Sverige – en baptistförsamling i Halland – grundades 1848 av F. O. Nilsson. Med den planteringen startades en explosion av församlingsgrundande arbete. Tio år senare hade baptismen 95 församlingar i Sverige. 1906 fanns det 577 baptistförsamlingar. Många svenska baptistförsamlingar var mycket aktiva att starta nya församlingar. Som exempel kan nämnas Baptistförsamlingen Betel i Stockholmsområdet som 1854-84 startade sjutton dotterförsamlingar, som i sin tur startade ytterligare församlingar. Vi som baptister har därmed ett intressant arv att förvalta.

Faktaruta: Drivkrafter bakom Johanneskyrkans start
Det fanns några avgörande drivkrafter bakom Johanneskyrkans grundande:

Väcka och stärka tro. En första drivkraft var att hjälpa redan troende att blåsa nytt liv i en tro som höll på att dö ut. En del kristna har av olika anledningar lämnat den lokala församlingens gemenskap. Dessa människor kan behöva komma till ett nytt sammanhang, möta sund teologi och en varm gemenskap för att kunna utrustas att tjäna Kristus och nästan.

Att leva evangelisation. En annan drivkraft var att skapa förutsättningar för att leva ett socialt liv även utanför församlingen. Drömmen var en församling där medlemmarna utifrån husförsamlingarna hela tiden sträcker sig ut till sina vänner för att vittna om evangeliet.

Anden och Ordet. En ytterligare drivkraft var att förena god teologi med sund karismatik. Formuleringen »empowered evangelicals« användes för att uttrycka en längtan att förena en öppenhet för Andens verk med ett bibelförankrat tänkande som söker Guds sanning även om det blir obekvämt.

Evangelikal. På 1970-talet präglades de samfund som senare blev EFK av sökandet efter en radikal medelväg mellan fundamentalism och liberal kristendomstolkning. Evangelikaler kritiserade så kallade liberaler för att inte tillräckligt betona hela Bibeln som norm för kyrkans liv och fundamentalister för att uppfatta Bibeln för bokstavligt och fyrkantigt. En del i kampen för Bibeln var försvaret av övertygelsen att Jesus är Gud, Herre och Frälsare samt av behovet av personlig omvändelse. En mer ingående beskrivning av den evangelikala traditionen ges i Lausannedeklarationen, Manillamanifestet och Kapstadsöverenskommelsen. Vi ställer oss bakom dessa skrifter. I dag ser det kyrkliga landskapet delvis annorlunda ut och det har därför diskuterats om termen evangelikal fortfarande är relevant. Oavsett om termen används eller inte vill vi betona vår övertygelse att hela Bibeln, tolkad i kyrkans tradition, är vårt rättesnöre. Som en del av denna tradition ägnar vi oss åt att studera hela Bibeln och låta den forma våra liv.

Församlingens roll i den treenige Gudens frälsningsverk

Vi fortsätter detta avsnitt om vad vi tror med att förklara den lokala församlingens roll i Guds frälsning.

Försonaren: Ett slaktat lamm

Gud är hela skapelsens Försonare (Gal 4:1-7; Ef 1:9-11; Kol 1:15-20). Höjdpunkten på Guds frälsande av världen är Jesu liv, död och uppståndelse. Gud definieras av och kan inte förstås skilt från *Jesu* historia. Självklart har Gud skapat världen och ska på yttersta dagen fullborda sitt

verk. Men Skaparen och Fullbordaren är inte någon annan än den Gud vi möter i människan Jesus och i kyrkan där han är närvarande genom Anden. Detta är i korta ordalag vad vi och andra kristna menar när vi bekänner oss till en treenig Gud: Fadern, Sonen och Anden.

Jesus är ett slaktat Lamm (Upp 5). Han säkrade inte sin egen existens genom maktmedel; han dödade inte sina fiender för att själv överleva. Istället präglades hans liv av kärlek till fienden, förlåtelse och tjänande (Mark 10:41–45; Luk 22:27; 24:25–27, 44–49); han levde ett liv av uthålligt självutgivande ända in i döden. Fadern lät det slaktade Lammet uppstå och nu regerar Lammet som världens Herre. Jesus regerar i självutgivande kärlek. Det är nämligen det *slaktade* Lammet som segrar.

Frälsning: Hela skapelsen upprättas

För att förstå församlings roll i Guds frälsning är det viktigt att se att Bibeln visar att denna frälsning har tre dimensioner: personlig, social och kosmisk. I det som följer står ordet frälsning just för *hela* skapelsens upprättelse snarare än enbart för den personliga dimensionen som exempelvis Guds förlåtelse av våra synder.

En kortfattad skiss av frälsningshistorien hjälper oss att få grepp om vad som menas med att frälsning är att Gud ställer till rätta hela skapelsen:

Skapelsen. Gud skapade hav, land, växter, djur, mänskligheten och förutsättningar för människors liv tillsammans (1 Mos 1–2; Ps 8; Kol 1:15–20). Genom de första människors överträdelse fick onda makter spelrum i Guds goda skapelse (Rom 5:12–21). Dessa makter formar ett sätt att leva tillsammans – att ta beslut, organisera sig och fördela resurser – som leder människor bort från Gud (Gal 5:13–26; Ef 6:10–20). All trasighet sitter ihop: våra enskilda synder kan inte skiljas från det systemfel som finns i vårt sätt att leva tillsammans som mänsklighet; detta systemfel härrör i sin tur från onda makters härjande. Fallet fick personliga, sociala och kosmiska konsekvenser.

Israel. Gud valde i sin nåd ut ett *folk* för att ta itu med skapelsens fall (1 Mos 12:1–3; Gal 3:6–29). Kallelsen av Abraham var startpunkten för folket Israels historia, men också för frälsningens historia. Detta folk skulle var ett rike av präster som förmedlar Guds närvaro till världen (2 Mos 19:4). De skulle vara ett ljus med uppenbarelse för folken (Jes 42:6; 49:6; 60:3). Som en respons på Guds utväljande nåd och som ett sätt att förbli i denna nåd skulle Israel hålla lagen. Att Gud utväljer Israel helt oförtjänt är inget annat än nåd (5 Mos 7:7–7; 9:4–6). Men lagen är minst lika mycket nåd; den leder förbundsfolket in i det goda livet och gör dem därmed till ett hoppets tecken för världen. Detta är frälsningens begynnelse: ett

folk valdes ut i nåd, fritt och för intet, och de lär sig leva i denna nåd genom att hålla lagen. Med andra ord börjar Gud frälsa hela skapelsen genom att forma ett folk.

Jesus. Frälsningens historia når sin höjdpunkt i att Fadern sände Sonen för att förkunna och förkroppsliga Guds rike (Matt 4:12–17; Mark 1:14–15). Ett annat ord för detta rike är frälsning. Guds gränslösa nåd når sin kulmen i att Gud blev människa i Lammet som blev slaktat. En fallen världens respons på Guds kärlek i Jesu trofasta liv är att döda Jesus. Men Gud låter Jesus uppstå och han upphöjs till världens Herre (Rom 1:3–4; Fil 2:6–11). Riket når sin höjdpunkt i Jesu död och uppståndelse.

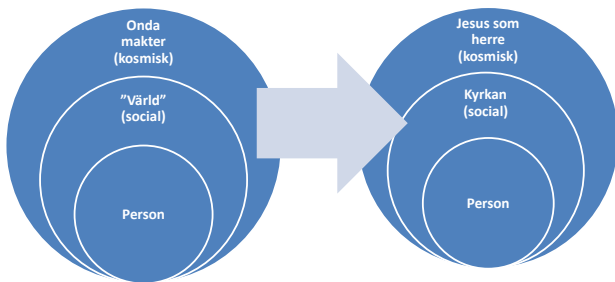
Den världsvida kyrkan. Hur förhåller sig då Guds verk i Jesus till den världsvida kyrkan? Sändandet av Sonen fullbordar det Gud startade i utväljandet av Israel (Rom 3:1–4:25; Gal 3:6–4:7; Luk 1–2). Jesus gick in i förbundsfolkets historia – liksom blev folket – och folket blev därmed del av hans historia. Hans död blir deras död; hans uppståndelse blir deras uppståndelse (2 Kor 5:14–17). På grund av förbundsfolkets olydnad blev Jesus det ljus för världen som Israel skulle vara. Deras slaveri under onda makter behövde också brytas. Deras skuld behövde sonas och deras trasighet förvandlas. Jesus lämnade inte Israel i sticket utan upprättade det folk – åtminstone en rest – som var Guds och samtidigt drabbat av synden. Först därefter bjuds hedningar, det vill säga icke-judar, in till Guds folk (Gal 3:13–14; 4:4–7). Med andra ord fullbordar sändandet av Sonen, och Anden, den frälsningshistoria som börjar med att Gud väljer ut ett *folk*. Alltså: det börjar med ett folk och fortsätter med ett upprättat folk.

Denna betoning på folket framgår också i beskrivningarna av det rike som förverkligas genom Jesu liv, död och uppståndelse. I Herrens bön står det »Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden så som i himlen« (Matt 6:9–10; jfr Luk 11:2). Dessa tre meningar är parallella: Guds rike är synonymt med att Guds vilja en gång för alla tar form på jorden eftersom ondskan slutgiltigt har besegrats. Guds rike är alltså Guds oinskränkta regerande. Men hur förverkligas detta regerande? Rikets kommande är också parallellt med att Guds namn helgas, det vill säga att Gud samlar sitt förskingrade folk och upprättar det till sitt namns ära (Hes 36:22–24). Samma poäng om att frälsningen innefattar formandet av en ny mänsklighet – frälsningens sociala dimension – framgår i Ef 2:11–21 där frälsningen nästan uteslutande beskrivs som att två folk – hedningar och judar – försonas till en ny mänsklighet inför Gud. Så en viktig del av hur frälsningen eller Guds rike förverkligas är att Guds upprättar sitt folk.

Att riket bryter in i historien och att en ny mänsklighet därmed formas förändrar historiens riktning en gång för alla. Det är därför Nya testamentet talar om att en ny tidsålder i världshistorien har börjat med Jesus. I och med att Gud i Jesus och genom Anden börjar upprätta en ny mänsklighet får hela världshistoriens en ny riktning. Den mest avgörande händelsen i historien är just Guds verk i Jesus och dess fortsättning i den världsvida kyrkan genom Andens kraft.

Ny skapelse. Guds rike – frälsningen – fullbordas vid Jesu återkomst. Slutet svarar i en viktig bemärkelse mot början av berättelsen där Gud skapar allt. Det innebär att målet med det Gud gör är att hela skapelsen ska upprättas (Rom 8:19–22; Kol 1:20; Upp 21). Frälsning handlar inte bara om enskilda personers förlåtelse – och förvandling – även om den är viktig. Inte heller är frälsning bara att en ny mänsklighet blir till. Precis allt i skapelsen ska förvandlas.

Vad menas då med frälsning? Det är nu dags att sammanfatta vad denna skiss av frälsningshistorien visar. Som vi har sett har frälsning tre dimensioner. Dessa dimensioner kan illustreras med följande bild.

Guds frälsning av hela skapelsen har ett »redan nu« men också ett »ännu inte«. Övergången från en fallen skapelse till en upprättad skapelse som pilen i bilden illustrerar påbörjas i och med Jesus men fullbordas först vid hans återkomst. Det innebär att nedanstående beskrivning av övergången måste förstås mot bakgrund av detta »redan nu men ännu inte«.

- **Personlig:** Före Jesus beskrivs enskilda personer som trasiga både vad det gäller skuld, livsstil, sjukdom och död. Efter Jesus finns frälsning för enskilda personer i form av förlåtelse, moralisk förvandling och fysiskt helande.
- **Social:** Före Jesus talas det om en sorts tidsanda, om »världen« som ett sätt att leva tillsammans som leder bort från Gud. Den enskilda människan lever inte i ett vakuum utan är en del av en kultur, ett samhälle och en mänsklighet. Därför behöver frälsningen också omfatta den enskilda

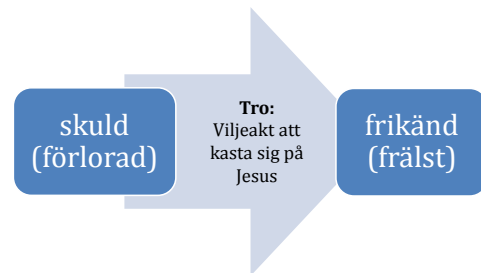
personens *sammanhang*. Gemensamma handlingar, vanor och sätt att organisera oss i samhället skapar förutsättningar för mänskligt liv. För att ta ett exempel: att några få blir rikare och att en allt större grupp blir fattigare har inte bara att göra med enskilda människors synd. Det finns ett slags systemfel som går bortom den enskilda personen. Gud formar en ny mänsklighet, ett alternativt samhälle, det vill säga den världsvida kyrkan, som formar ett liv tillsammans som leder mot Gud. Det innebär att frälsning är att bli del av ett nytt sätt att leva tillsammans.

- **Kosmisk:** Före Jesus talas det om slaveri under makter. Att det finns ett systemfel i mänskligheten beror just på detta slaveri. Efter Jesus har Gud skapat en frizon undan onda makter tack vare att Jesus regerar som herre och har besegrat dessa makter.

Som bilden med inneslutna cirklar illustrerar är med andra ord den enskilda personen innesluten i ett socialt sammanhang, som i sin tur står i ett kosmiskt kontext.

Det finns några saker som behöver understrykas. För det första, frälsning är inte begränsad till en specifik tidpunkt – »vi tog emot Jesus« – utan den handlar om *hela* livet, ja, hela världshistorien även om Guds initiala acceptering av oss självfallet är en tidpunkt att fira. Frälsning är hela vandringen med Jesus tillsammans med andra.

För det andra, ett vanligt sätt att tänka om frälsning är att den enbart handlar om den personliga dimensionen – om *min* förlåtelse:

Enligt denna bild innefattar frälsning inte den enskilda personens förvandling och helande. Inte heller förklaras hur frälsning relaterar till historiens förlopp, lokala församlingar eller de onda makter som Bibeln talar om. Den här bilden kan ha sina fördelar om man vill tala om den personliga dimensionen av frälsning. Men ofta blir bilden det *enda* sätt på vilket frälsning förklaras. Då tappas den världsvida kyrkan (social) och hela skapelsen (kosmisk) bort i Guds frälsning.

För det tredje, det som har sagts får inte missförstås som att vi måste förtjäna Guds frälsning genom att vi

måste »gå i kyrkan«. Det finns nämligen ingenting som vi kan göra för att förtjäna frälsningen. Det är Guds verk från början till slut. De goda nyheterna är att Gud accepterar och förlåter oss i all vår synd: »Gud bevisar sin kärlek till oss genom att Kristus dog för oss medan vi *ännu* var syndare« (Rom 5:8). Men denna kärlek uttryck också i Guds längtan att vi inte ska bli kvar i våra synder som trasar sönder oss och människor runt omkring oss. Gud älskar oss så mycket att han också förvandlar oss. Denna förvandling beror i sin tur på att Gud formar en ny mänsklighet (social dimension) och befriar skapelsen från onda maktens slaveri (kosmisk dimension). Att vi syndar beror inte bara på något i oss utan även på det sammanhang vi befinner oss i.

Församlingen: Frälsningens förmedlas här

Namnet på detta nya sätt att leva tillsammans, på den nya mänskligheten, som Gud gör möjlig i Jesus är *församlingen*. Guds lösning på världens problem är församlingen. Frälsningshistorien börjar med ett folk och slutar med en upprättad mänsklighet. Man kan inte säga ordet frälsning utan att i samma andetag säga församling. Frälsning och församling är oskiljbara.

Frälsning förmedlas i församlingens gemensamma handlingar. Församlingen är den plats och de relationer där Guds nåd kommer till oss. I kyrkans historia har man talat om sakrament, det vill säga konkreta handlingar som förmedlar Guds förlåtelse och förvandling. Här kan nämnas nattvarden och dopet. Men det är viktigt att inte avgränsa frälsningen till vissa enskilda handlingar. Församlingens liv är i sig det centrala sakramentet även om det finns vissa handlingar som vi inte kan sluta att utföra om vi vill vara *Kristi* församling (se nästa avsnitt).

Utan konkreta församlingars gemensamma handlingar, vanor, övertygelser och berättelser kan vi inte nå det goda liv som Gud kallar oss till. Vi kan nämligen bara handla i enlighet med hur vi ser och förstår tillvaron; och vi kan bara se och förstå vad vi lärt oss att sätta ord på. Därför måste vi studera Bibeln, sjunga sånger, höra predikningar och be för att få ett språk som hjälper oss att förstå tillvaron. Vi ser då att våra hem, ägodelar och liv har till syfte att ära Gud. Utan denna insikt blir det Jesus kallar oss till att göra ofta obegripligt. När vi brottas med att våga ta steg på efterföljelsens väg, är inte lösningen att anstränga oss hårdare utan att kasta oss in i församlingen där vi lär oss ett språk som får oss att se vårt liv i ett helt nytt ljus – i nådens ljus.

Av denna syn på frälsning följer att församling inte är ett valbart tillägg. Däremot blir församlingen det om man ser frälsningen främst som något inre och privat – något mellan mig själv och Gud. Frälsning begränsas till

den personliga dimensionen. Då kan församlingen vara till hjälp i *min* vandring med Gud. Men den är inte nödvändig. Som vi har sett är frälsning ett nytt sätt att leva tillsammans som förlåtna, försonade och förvandlade i en ny mänsklighet. Självklart är inte församlingen fullkomlig, men Anden verkar där. Församlingen är *Kristi* kropp. Guds frälsning finns i barmhärtighetens gemenskaper där vi lär oss hantera vår egen och andras synd med förlåtelse. Vi lär oss tålmod med varandras brister och trofasthet mitt i besvikelser. Barmhärtigheten förvandlar oss. Vi lär oss älska och bli älskade. På detta sätt njuter vi av Guds godhet och delar den med andra. Därför är delaktighet och överlåtelse till varandra i församlingen en fråga *om frälsning*.

Men finns det ingen frälsning utanför kyrkan? I en bemärkelse går det inte att komma undan »utanför«. Om Guds frälsning är att Gud samlar ett folk, bygger upp det, och sänder det till att vittna och tjäna i världen, finns det inte frälsningen att tillgå någon annanstans än i och genom detta folk. Den världsvida kyrkan är den frizon från onda makter som Gud gett till världen. Därmed kan vi inte i längden strunta i att dela församlingens gemenskap som om det räcker med att bara ha en »tro«. Gud kan självklart verka på förunderliga sätt utanför kyrkan och dra människor till sig. Men dessa människor lockar Gud in i den nya mänskligheten som utgörs av alla lokala församlingar. Gud är också barmhärtig och god, och ger därför aldrig upp de människor som rör sig iväg från den världsvida kyrkan.

Sammanfattning

Våra fem nyckelord – barmhärtighet, efterföljelse, gemenskap, mission, och tillbedjan – har nu fått ytterligare innehåll. Vi vill vara barmhärtiga eftersom Gud är barmhärtig. Gud blev människa i Lammet som blev slaktat för att övervinna döden och dra oss in i Livet. Denna barmhärtighet är en förutsättning för att Guds ofullkomliga folk ska kunna vara ett tecken på Guds rike. Den baptistiska traditionen vi står i formar vårt sätt att se på gemenskap, efterföljelse och mission. Gemenskapen leds på ett visst sätt och det förutsätts att de som döps in i gemenskapen är lärjungar som omvänt sig till Jesus. Inte minst vill vi betona att församlingen – barmhärtighetens gemenskap – utgörs av en rad gemensamma handlingar och relationer där frälsningen bryter fram. Det är möjligt tack vare Jesu liv, död och uppståndelse samt hans fortsatta närvaro i kyrkan genom Anden. Vår betoning på församlingen leder oss nu till att mer konkret formulera de centrala gemensamma handlingar som utgör vår gemenskap.

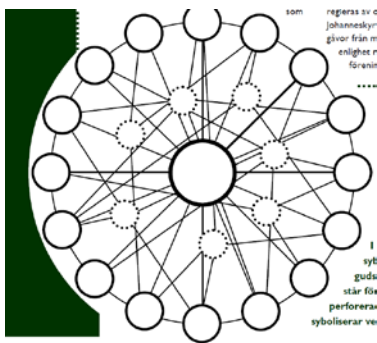
Vad vi (och andra kristna) gör

En gemenskap där man förbereder sig för dop eller strävar efter att leva i sitt dop

Johanneskyrkan utgörs av en rad gemensamma handlingar som hjälper oss vara en gemenskap där människor antingen förbereder sig för dop eller strävar efter att leva i sitt dop. Dessa handlingar gör det möjligt för oss att vara en gemenskap som präglas av barmhärtighet, efterföljelse, mission och tillbedjan. I detta avsnitt beskriver vi de mest centrala gemensamma handlingarna.

Hur sitter allt ihop?

Till att börja med behövs något av en karta som visar hur de gemensamma handlingarna sitter ihop.

I centrum av ett nätverk av husförsamlingar och olika verksamheter finns gudstjänsten (ringen i mitten). Till sammans med husförsamlingarna (ringarna i ytterkanten) utgör gudstjänsten ryggraden i vår gemenskap. Utöver denna ryggrad bedriver församlingen olika verksamheter som till exempel utlandsmission, diakoni och andlig vägledning (streckade ringarna).

Nätverket av gemensamma handlingar – och de relationer som dess handlingar skapar – är vår gemensamma lärlingprocess för världens skull, vår gemenskap. Vi är pilgrimer på vandring mot den nya skapelsen. Därför inbjuder vi alla som vill tillhöra församlingen att genom dopet överlåta sig till denna process. För den som inte är döpt handlar det helt enkelt om att döpa sig. För den som redan är döpt rör det sig om att bekräfta att man vill leva i sitt dop just i den process som är vår församling. Självklart är alla välkomna att pröva på att delta i processen. Men gemenskapen bärs upp av dem som troget deltar i och tar ansvar för de gemensamma handlingar, det vill säga av dem som lever i sitt dop. Som vi såg i förra avsnittet är det just i dessa handlingar som Guds nåd kommer till oss. Vad överlåtelser mer konkret innebär beskrivs i samband med dopet.

Dop och barnvälsignelse

Dopet har i kyrkans historia alltid varit porten in till Kristi kropp. Dopet är en gemensam handling för kyrkan genom hela historien och över hela världen. Det konstituerar på ett särskilt sätt *Kristi församling*.

Vad innebär dopet?

Dopet är intimt sammankopplat med *barmhärtighet* och *efterföljelse*:

Vet ni då inte att alla vi som har döpts in i Kristus Jesus också har blivit döpta in i hans död? Genom dopet har vi alltså dött och blivit begravda med honom för att också vi skall leva i ett nytt liv, så som Kristus uppväcktes från de döda... (Rom 6:3–4)

I dopet blir vi indragna i Jesu död och uppståndelse. Vi möter Jesu barmhärtighet och får förlåtelse; vi dör med Kristus bort från våra gamla liv för att »leva i ett nytt liv, så som Jesus uppväcktes«. Vi uppstår till ett nytt liv redan nu även om detta liv väntar på sin fullbordan. Ordet »leva« kan mer ordagrant översättas »vandra«, och i Bibeln syftar ett sådant vandrande på livsstil. I dopet inbjuds vi att vandra i uppståndelsen. Det är inte en vandring utan kamp eller svårigheter. Men vi strävar mot målet i förströtan på att Gud ska fullborda sitt verk att förvandla alla troende till en ny mänsklighet. Genom dopet dras vi in i frälsningens historia och följer Jesus på uppståndelsens väg.

I Matt 28:17–20 kopplas dopet även ihop med *mission*. Dopet beskrivs först än en gång som vägen in i efterföljelsen – att hålla Jesu bud. Men dopet är också en del av att gå ut till alla folk. Därför är en gemenskap som konstitueras av dopet alltid en plats där man antingen förbereder sig för dop – på väg in i efterföljelsen – eller försöker leva i sitt dop. Dopet länkas också till *tillbedjan*: lärlingarna faller ner för att tillbe Jesus som har all makt i himlen och på jorden (vv. 17–18).

Dopet handlar också om att införlivas i en ny mänsklighet, i *gemenskap*:

Är ni döpta in i Kristus har ni också iklätt er Kristus. Nu är ingen längre jude eller grek, slav eller fri, man eller kvinna. Alla är ni ett i Kristus Jesus. (Gal 3:27–28)

Dopet gör människor till »ett i Kristus« vilket enligt denna text handlar om att införlivas i en gemenskap där sociala grupper och olika sorters identiteter som rör till exempel etnicitet, klass och kön inte längre delar upp eller skiljer människor från varandra.

Vi vill lyfta fram två konsekvenser av dopet in i en ny enad mänsklighet. För det första förs vi genom dopet in i en mångfald som *kan* existera utan att några lever på bekostnad av andra tack vare att *Gud* försonar oss till en enda mänsklighet. Vi längtar efter att en sådan försonad mångfald ska prägla vår gemenskap även om vi är medvetna om att frälsningen först kommer i sin fullhet vid Jesu återkomst. Denna mångfald vill vi också ska avspegla sig i vilka som är ledare i församlingen även om vi inte kan förfoga över hur Gud behagar att fördela sina nådegåvor.

För det andra omformar dopet vår identitet runt Kristus. Guds rike gör totala anspråk på våra liv. Det innebär att den som vill följa det slaktade Lammet inte kan ha sin yttersta lojalitet till en nationalstat vars gränser skiljer människor från varandra i motsats till den vision som målas upp i Gal 3:27–28. Dopet in i Kristus innebär att vi inte längre är svenskar eller irakier. Vi tillhör först och främst en annan social kropp, *Kristi* kropp. Därmed inte sagt att kristna i största allmänhet ska bryta mot lagar eller undvika att bidra till det gemensamma goda. Men om dopet bestämmer vår identitet har vi en större samhörighet med kristna exempelvis i Indien än till svenskar som inte är döpta.

Dopet är en gemensam handling som på ett särskilt sätt kopplar samman nyckelorden barmhärtighet, efterföljelse, gemenskap, tillbedjan och mission. Därmed visar dopet vad det innebär att vara församling.

Vad gör dopet för skillnad för vårt sätt att vara gemenskap?

Församlingar konstituerar sig ofta i samhället som en ideell förening. Det kan vara ett praktiskt sätt att lösa relationen till olika myndigheter. Men det finns också en risk att vi tänker att vi kan välja att gå med i församlingen på ett liknande sätt som man går med i en förening därför att det ger mig något och berikar mitt liv. Jag blir välkommen i föreningen och får medlemstidningen. Medlemskap tenderar att kretsa runt vilka som står i medlemsregistret. Utifrån ett föreningstänkande om

församlingen blir »kristen« en av många förhållanden som formar min identitet. Förutom att till exempel vara singel, kvinna, svensk och ingenjör lägger jag nu till »kristen«. Församlingen blir en av mina fritidsaktiviteter.

Men om dopet definierar vår gemenskap, är det *Gud* som kallar oss in i församlingen. Vi dras in i Guds frälsande av hela världen. Här handlar det inte främst om att det ger mig något. Dessutom har inte församlingen höga staket som stänger ute ofullkomliga människor på grund av att man inte lever upp till vissa »medlemsvillkor«. När dopet definierar gemenskapen finns endast en grundfråga: Har du mött Jesu barmhärtighet och vill du därmed döpa dig? Med andra ord: Vågar du kasta dig in i det äventyr det är att delta i församlingens lärjungaprocess och missionsuppdrag? Att vi börjar med dopet hör också ihop med att dopet handlar om att låta andra element i vår identitet underordnas dopet. Vi är först och främst döpta till Kristus.

Hur går det till?

Dop. Dop förättas enligt vår dopordning och kan kortfattat beskrivas på följande sätt. Som baptistisk församling praktiserar vi troendedop. Det innebär att man först omvänder sig och sedan döps man utifrån sin bekännelse om tro. Dop förättas vanligtvis av pastorerna och församlingsledarna, men även av andra ledare i församlingen. Själva dopritualen hämtar inspiration från den tidiga kyrkan. Efter att ha berättat om sin väg till omvändelse avsäger sig dopkandidaten djävulen och allt hans verk, han/hon får sedan förbön, och i dopgraven bekänner kandidaten sin tro i enlighet med den apostoliska trosbekännelsen innan han/hon döps i Faderns, Sonens och den heliga Anden namn. Man döps i sina vanliga kläder och efter dopet tar man på sig vita kläder som ett tecken på det nya livet. Ett dop föregås alltid av dopundervisning.

Bekräftelse av dop. Den som kommer ny till Johanneskyrkan och som redan är döpt bekräftar att hon/han vill leva i sitt dop just i den lärjungaprocess för världens skull som är vår församling. Bekräftelse föregås av undervisning om vad vi som församlingen tror och gör,² och den sker sedan genom att man välkomnas i en gudstjänst. I respekt för andra kyrkotraditioner välkomnar vi barndöpta in i församlingen på deras egen bekännelse om tro även om vi praktiserar troendedop.

Att leva i dopet. Som sagt handlar både dop och bekräftelse om dop om att överlåta sig till och troget delta i de gemensamma handlingar som utgör den lärjungaprocess

² Det rör sig om en introduktionskurs till församlingen.

sen för världens skull som är vår församling. Medlemskap består alltså inte i att stå i medlemsregistret.

Vad innebär då detta? Något förenklat är tumregeln att man börjar med gudstjänsten. Det innebär att regelbundet delta i gudstjänsten. Det går inte att tillhöra församlingen utan denna delaktighet. Att överlåta sig till andra kristna måste vara *konkret*. Denna delaktighet innefattar också att be för församlingen, hjälpa till vid gudstjänsterna om det behövs och att ge av sina tillgångar så att vi exempelvis kan tjäna behövande, stödja utlandsmission, betala omkostnader för lokalen där vi möts och avlöna pastorerna.

Sedan fortsätter lärjungaprocessen för världens skull in i husförsamlingen. Vi uppmuntrar alla att också troget delta i en husförsamling.

Ett ytterligare steg på dopets väg är tjänande. Vi söker finna en uppgift där våra gåvor och förmågor på bästa sätt leder till församlingens uppbyggelse och till att dess missionsuppdrag förverkligas. Det handlar bland annat om att delta i och ta ansvar för olika verksamheter. Vi hoppas att församlingen ska präglas av Jesusordet »Det är saligare att ge än att få« (Apg 20:35).

Barnvälsignelse och barnens plats i församlingen

Ett av församlingens viktigaste missionsuppdrag är att vägleda våra barn till omvändelse och efterföljelse. Ett första steg i det uppdraget är att familjer bär fram sina barn i gudstjänsten för att låta dem välsignas. Det är ett sätt att uttrycka det gemensamma ansvaret för våra barn. Familjen är självklart alltid barnet närmast, men familjen är en del av församlingen. Gud kallade inte familjer utan ett folk. Uppdraget att vägleda våra barn in i efterföljelsen fortsätter sedan genom exempel, förbön, undervisning och praktisk vägledning.

Gudstjänsten

Gudstjänster där man firar nattvard är också en gemensam handling för den världsvida kyrkan genom hela historien och över hela världen. Gudstjänsten kretsar runt tillbedjan och är liksom dopet en handling som på ett särskilt sätt gör en gemenskap till *Kristi* kropp.

Vad innebär gudstjänsten?

Att leva i dopet handlar som sagt om att överlåta sig till en konkret kristen gemenskap. Berättelsen om den första församlingen hjälper oss att förstå vad det innebär.

De som tog till sig hans ord lät döpa sig... Och de deltog troget i apostlarnas undervisning och den inbördes hjälpen, i brödbrytandet och bönerna... De

sålde allt vad de ägde och hade och delade ut åt alla, efter vars och ens behov. De höll samman och möttes varje dag troget i templet, och i hemmen bröt de brödet och höll måltid med varandra i jublande, uppriktig glädje (Apg 2:41, 42, 45–46)

Söndagens gudstjänst står i centrum av vår *gemenskap* och dess lärjungaprocess för världens skull. Där deltar vi troget i undervisning, brödbrytandet och bönerna. Som texten lyfter fram finns moment av undervisning, nattvard och bön i den tidiga kyrkans sammankomster. Det har vi tagit fasta på.

I gudstjänsten lär vi oss att hela skapelsens mål, och därmed vårt livs mål, är *tillbedjan*:

Och allt skapat i himlen och på jorden och under jorden och på havet och allt som finns där hörde jag säga:

Den som sitter på tronen,
honom och Lammet tillhör lovsången
och äran och härligheten och vädret
i evigheters evighet. (Upp 5:13)

I Uppenbarelseboken talas det om hur skapelsens centrum och sanna mål är tillbedjan av Fadern och det slaktade Lammet. Det finns inget mer mänskligt än att inse att just de sitter på skapelsens tron. Tillbedjan är på detta sätt verklighetsterapi (Rom 1:18–32). Vi möter Guds *barmhärtighet* och lär oss att livets mening är att ära Gud och att frambär våra kroppar som ett gemensamt levande offer till Gud (Rom 12:1–2). Kropp och tankar hör ihop. Förändring kommer inte främst inifrån utan av att vi använder vår kropp på ett annat sätt. Vi sätter våra kroppar i andra sammanhang, i andra handlingar. Då förändras våra tankar till förnyelse. Gudstjänsten för oss alltså in i *efterföljelsen*. Om skapelsens mål är tillbedjan, inbjuder församlingen människor till att delta i den gudstjänst som ska präglade den nya skapelsen. I gudstjänst sänds vi till världen för att bjuda in alla att tillbe Gud. Gudstjänsten hör därför också ihop med *mission*.

Även gudstjänsten är en gemensam handling som på ett särskilt sätt kopplar samman nyckelorden barmhärtighet, efterföljelse, gemenskap, tillbedjan och mission. Därmed visar den vad det innebär att vara församling. Som sagt ser vi inte församlingen som ett valbart tillägg utan i gudstjänstens gemenskap, tillbedjan, förkunelse och bön tar vi emot Guds frälsning. Gudstjänsten liksom dopet är en fråga om frälsning förstådd som hela skapelsens förvandling.

Vad gör gudstjänsten för skillnad för vårt sätt att vara gemenskap?

Gudstjänsten formar en gemenskap som har en helig tid. Söndagen är den viktigaste dagen i den världsvida kyrkans liv eftersom det är Jesus uppståndelsedag. Den ger oss perspektiv på livet som Gud har tänkt att vi ska leva. Hela livet levs inför Gud – hela vårt liv är en tillbedjan. Vi firar därför gudstjänst varje söndag som en återkommande ryt i livet. Precis som somliga tränar regelbundet för att hålla kroppen i trim, jobbar på vissa tider för att använda våra Gudagivna gåvor och vilar på andra för att få återhämtning, firar vi gudstjänst för att ständigt rikta in oss mot skapelsens centrum och hålla trons minne vid liv. Att fira gudstjänst är därmed en politisk handling. Vi visar att vår herre är ett slaktat Lamm.

Hur går det till?

Söndagens gudstjänst såväl som andra sorters gudstjänster förättas enligt vår gudstjänstordning (liturgi). Här vill vi kort beskriva söndagens gudstjänst.³

Kroppens gudstjänst. Vi utgår från att det inte bara är orden som har betydelse utan också sättet på vilket vi använder våra kroppar – vad vi uttrycker ordlöst – spelar roll. I vår frikyrkliga tradition har ibland känslor och sentimentalitet blivit den viktigaste drivkraften. Vi lyfter våra händer eller böjer våra knän när vi upplever Guds närvaro. I andra traditioner har man ritualiserat kroppens hållning så att det är påbjudet att stå upp eller att lyfta händer oavsett vad man känner, eftersom det är en rätt hållning inför Gud. Dessa traditioner tar fasta på att den yttre kulturen formar vår tro och våra känslor. Vi vill förena dessa båda traditioner. Å ena sidan vill vi bejaka att känslor är en central del av livet och bör därför var en del av gudstjänsten. Det innebär dock inte att vi försöker driva fram en stämning utan vi vill ha en avslappnad atmosfär i gudstjänsten. Å andra sidan vill vi tillbe med kroppen på ett sätt, som i all sin brist, svarar mot vem Gud är oavsett vad vi känner. Så upptäcker vi hur våra känslor kan formas av vad vi gör med våra kroppar.

Fika. Vi fikar först för att uttrycka att vi kommer med det vi har, för att skapa en avslappnad gudstjänst och för att möjliggöra mötet med varandra. Vi kommer in i gudstjänsten och möts med kaffekoppen i handen. Gudstjänsten är ett möte med Gud och varandra. Vi får möjlighet att dela varandras liv, ibland på djupet men

kanske oftast i den vardaglighet som våra liv mestadels består av.

Lovsång. Som ett viktigt sätt att tillbe Gud sjunger vi lovsång. Här är det viktigt att sångerna har texter som svarar mot vem Gud är. Men också sättet som vi lovsjunger på ska sätta fokus på Gud och samtidigt bottna i vår brottningskamp med livet. Inte bara *vad* vi sjunger utan *hur* vi sjunger formar oss till tillbedjare. Vi vill därför uttrycka hängivenhet och vördnad med vår attityd och kroppshållning i lovsjungandet.

Predikan. Vi predikar textutläggande. Vi vill låta bibeltexterna så långt det är möjligt få tala till församlingen brutet genom förkunnarens liv. Det är nyttigt att vi tillsammans låter alla Bibelns texter utmana vår tid. Vi predikar oftast en hel bibelbok i taget. Inga texter i Bibeln står nämligen för sig själva utan är skrivna som böcker eller brev. Därför får texterna sin betydelse i relationen till varandra. Men texterna får också sin innebörd utifrån sin plats i *en* kanon, i Bibeln som helhet. Den enheten kan inte fullständigt begripas utan Andens ledning genom kyrkans vishet bland annat formulerad i bekännelser och sammanfattningar av tron.

Nattvard. Herrens måltid knyter ihop mötet med Gud och varandra som är gudstjänsten. Jesus instiftade denna måltid med bröd och vin (1 Kor 11:23–26). I måltiden firas minnet av Jesus, hans död och uppståndelse. Men Jesus är också närvarande och ger sig själv i måltiden.⁴ När vi i *tro* deltar i denna måltid förenas vi med honom och de troende i alla tider. Vi får del av Jesu offer och seger över döden. Nattvarden är en försoningens måltid. Enheten i måltiden föregriper den nya skapelsen där alla slags människor i enhet tillber Gud. Att vi delar brödet i nattvarden får konsekvenser för hur brödet delas i världen. I måltiden riktar vi in blicken mot den dag då Gud till sist ska ge världen rättvisa och fred överallt. Till nattvarden inbjuds alla som vill leva i gemenskap med Jesus Kristus.

Bönhandlingar. Under den sista delen av gudstjänsten ger vi utrymme för olika sorters bönhandlingar. Vi vill ge möjlighet att låta Gud tala personligt in i våra liv. Vi får använda Andens gåvor för varandras uppbyggelse inte minst i förbön. Vi har också de olika fysiska uttryckssätten att ta hjälp av för att forma mötesplatser med Jesus Kristus själv: till exempel stenarna vid korset, knäfallen inför Kristusbilden och ljuständning.

³ I Johanneskyrkan firar vi barnens gudstjänst och de vuxnas gudstjänst. De är åtskilda av praktiska skäl, men de hör samman i ett levande offer som vi som församling ger till Gud.

⁴ Läs mer exakt hur vi förstår detta i vår gudstjänstordning.

Ytterligare moment och andra sorters gudstjänster

Självklart är dop och barnvälsignelse en del av söndagens gudstjänst. Men det sker inte varje söndag. Det finns också andra gudstjänster som torsdagsmässor, begravningsgudstjänst och vigselgudstjänst.

Husförsamlingen

Gudstjänsten står i centrum, men vi behöver också en nära gemenskap. Därför inbjuds alla som vill överlåta sig till församlingen att delta i en husförsamling.

Vad innebär husförsamlingen?

De första kristna saknade kyrkobyggnader och de möttes därför framför allt i hemmen (Apg 8:3; Rom 16:5, 23; 1 Kor 14:26; 16:19; Kol 4:15). Nu är inte samlingsplatsen avgörande – lägenhet, villa eller möteslokal – men Bibeln lyfter fram att en viktig förutsättning för att vi ska kunna följa Jesus är att vi möts i en mindre, nära gemenskap. Vi kan inte vara kristna på egen hand. Privatreligiositet är främmande för ett verkligt liv i Jesu fotspår. Nyckelordet när Bibeln talar om efterföljelse är *tillsammans*: vi ber tillsammans; vi delar med oss av våra ägodelar; vi uppmuntrar och vägleder varandra; Andens gåvor förmedlas när vi kommer samman. Som vi betonat tidigare förmedlas frälsningen i konkreta gemenskaper av kristna och deras gemensamma handlingar. Husförsamlingar är i all sin brist en sådan plats tack vare att Jesus har lovat att vara närvarande (Matt 18:15–20).

I husförsamlingen får vi tillfälle att praktisera mission rent konkret. Till exempel handlar inte evangelisation om att visa upp lyckade liv eller om propaganda utan om att inbjuda till en nära gemenskap där vi lär oss att alltmer leva i förlåtelse, självutgivande kärlek och ödmjukhet. Här delar vi livet för att växa i efterföljelsen. Vi får i lyssnandet till varandra försöka förstå Guds vilja och dela våra misslyckanden och våra framsteg på trons väg. Vi vill leva öppet inför varandra. Därför delar vi med oss av det som pågår i våra liv för att vi ska få vägledning och hjälp i bön och praktisk omsorg. Inte minst får vi lära oss att be. Bönen lär oss på ett särskilt sätt att inte leva efter världens tankar om effektivitet, det vill säga om vad som fungerar och ryms inom ett inomvärldsligt paradigm där man inte räknar med Gud. Vi påminns om att det slaktade Lammet är världens Herre och inte de makter och krafter som präglar vår tid.

Vad gör husförsamlingen för skillnad för vårt sätt att vara gemenskap?

Husförsamlingen för på ett särskilt sätt församlingens liv in i vardagen och den ger oss en speciell möjlighet att bidra, tjäna och mogna. Här blir man sedd, lyssnad till och får del av den inbördes hjälpen. Den hjälper oss att förstå att församlingen inte är något utöver hemmet, jobbet och studier – en fritidsaktivitet. Församlingen innefattar hela livet och kan inte förpassas till det privata. Vi lär oss att öppna oss för andra. Vi är gåvor till gruppen snarare än någon som ska »få ut något«.

Hur går det till?

Husförsamlingen genomförs enligt husförsamlingsordningen. Men alla husförsamlingar har moment av gemenskap, efterföljelse, tillbedjan och mission. Och i centrum står mötet med Jesu barmhärtighet. De formas med andra ord utifrån våra fem nyckelord (se inledningen). Väldigt centralt är att vi delar våra liv – både med- och motgång – för att inbjuda varandra att vägleda och stötta.

Husförsamlingar kan ha olika inriktning: en del driver missionsverksamhet medan andra har mer fokus på den ömsesidiga vägledningen. Många husförsamlingar gestaltar nyckelorden genom att med söndagens gudstjänst som mönster fika, sjunga lovsång, samtala om predikan och be för varandra för att till sist sända varandra att vittna och tjäna i världen. Vi möts varje vecka.

Man prövar ofta på att tillhöra en husförsamling innan man helt överlåter sig. Överlåtelsen föregås av ett samtal med husförsamlingsledaren eller liknande där man mer ingående får förklarat för sig hur husförsamlingen fungerar och får möjlighet att ventilera sina tankar och ställa sina frågor.

Barn och tonåringar är en viktig del av våra husförsamlingar. Men deras medverkan sker på ett sätt som passar vuxna såväl som barn och tonåringar. Barn deltar i husförsamlingen tillsammans med sin familj. För de yngre tonåringarna ligger fokus på att bygga en grupp samt att lära sig grunderna i tron och pröva den. För de äldre tonåringarna vill vi öppna upp vägen till livet i husförsamlingen. I den mindre gruppen vill vi börja träna tonåringarna att bli deltagare och alltmer ta ansvar för sin egen och gemenskapens efterföljelse. När tonåren är över vill vi att de som vuxit upp i församlingen och de som kommit till tro under tonåren ska vara redo att delta i en husförsamling.

Husförsamlingen är den plats där vi framför allt kan få del av den ömsesidiga omsorgen och vägledningen samt de gemensamma beslutsprocesserna. Den

som relaterar till församlingen främst genom gudstjänsten kan därför inte i samma utsträckning förvänta sig sådan omsorg, vägledning och delaktighet i beslut. Självklart kan var och en träffa pastorerna och församlingsledarna för andlig vägledning. Vi hjälps också alla åt att ha omsorg om varandra så mycket vi kan. Men omsorg förutsätter relationer. Ju mer vi överlåter oss till gemenskapen, desto mer kan vi vara delaktiga och desto enklare når omsorgen oss.

Mission

Självklart är mission en del av allt det vi gör. Men det finns vissa gemensamma handlingar som är särskilt inriktade på mission.

Vad innebär mission?

Församlingen är mission: Gud har valt ut ett folk för att förvandla hela skapelsen. Den världsvida kyrkan är inte utvald för sin egen skull utan Gud har gjort henne till ett tecken på och vittne om Guds rike. En del av missionen är *vittnandet*. Församlingen vittnar om Jesu liv, död och uppståndelse i hela världen (Apg 1:1–8; 1 Pet 2:11; 3:13). Detta brukar ibland kallas för evangelisation och innefattar att grunda församlingar. En annan del av mission är *diakoni* eller tjänandet. Församlingen lever i världen för att tjäna fattiga, sjuka och förtryckta och för att verka för förändringar i samhällsstrukturer som skapar bättre förutsättningar för rättvisa och en bättre miljö. Både vittnande och diakoni är var för sig viktiga uttryck för kyrkans uppdrag i världen. Inom EFK formuleras missionsuppdraget i termer av träna, tjäna och grunda.

Vad gör mission för skillnad för vårt sätt att vara gemenskap?

Även om mission är del av allt det vi gör påminner vissa särskilt missionsinriktade gemensamma handlingar oss om vad vi finns till för. Det är lätt att glömma bort vår mening och vårt mål – att delta i Guds världsförvandlande frälsning. Församlingen har inte mission enbart som ett uppdrag utan församlingens liv är i grunden mission. Denna insikt ger oss vår grundläggande inriktning och vårt yttersta mål. Vår tid är en fragmentens tid. Människor och samhällen har svårt att sätta ord på vad de är till för. Vi lever med små fragment av sådana förklaringar ofta i en (o)salig blandning. Här kan missionsinriktade gemensamma handlingar hjälpa oss att se och förstå vad vi finns till för.

Faktaruta: Hur går det till (2013)⁵

Arbetet med nya svenskar och papperslösa. Papperslösa flyktingar som finns i vårt samhälle lever ofta väldigt isolerade och under stor press. De är helt beroende av hjälp från andra för att livet ska fungera. Därför ger vi stöd till några familjer. Det rör sig om ekonomiska medel och juridisk hjälp, men framförallt om att erbjuda trofast vänskap. Vi är också med i ett nystartat ekumeniskt nätverk kring de papperslösas situation. Förutom detta har vi till exempel ett språkcafé där vi försöker bygga vänskap till nya svenskar för att tjäna och vittna.

Barmhärtighetsfonden. I församlingen lever vi under olika ekonomiska förutsättningar. Några har ingen eller väldigt liten inkomst. Andra tjänar bra. Vi vill vara med och bära varandra, och andra, även ekonomiskt. I varje gudstjänst kan man i samband med nattvarden ge en gåva. De pengarna som kommer in där går till vår barmhärtighetsfond. Fonden administreras av pastorerna och erbjuder lån eller gåvor för dem som har ekonomiska bekymmer. Vi hjälper även till med ekonomisk handledning för den som har behov av det.

Utlandsmission. Vi sänder också ut missionärer till olika delar av världen i samarbete med andra församlingar i EFK. I dagsläget bidrar vi till tre missionsprojekt:

- Träna. I Erdenet i Mongoliet finns Mongolian Mission Center (MMC). MMC tränar och utbildar missionärer för arbete i hela Asien.
- Tjäna. I Marghita i Rumänien driver Barbro och Lars Gustavsson ett arbete för att hjälpa övergivna barn och tonåringar. Arbete omfattar en rad olika projekt som alla tillkommit för att möta de konkreta behoven som finns.
- Grunda. Magnus och Maria bor och arbetar i Mellanöstern. Med tålmodigt relationsbyggande når de ut med evangeliet bland muslimer.

Andlig vägledning

Andlig vägledning är precis som mission en del av andra gemensamma handlingar. Gudstjänstens predikan vägleder oss om vad livet med Gud innebär. Samtalen i husförsamlingen hjälper oss att rent konkret ta steg närmare Kristus. Det finns dock några gemensamma handlingar som på ett särskilt sätt är inriktade på andlig vägledning.

Vad innebär andlig vägledning?

Andlig vägledning har sin grund i Jesu uppmaning att vägleda varandra och att göra lärjungar (Matt 18:15–20;

⁵ Denna faktaruta uppdateras inför nytryck av församlingsordningen.

28:19). Vägledningen handlar om att följa Jesus – att drabbas av Bibelns budskap och rent konkret gestalta det i livets olika situationer. Den förutsätter att vi delar livet med varandra – brustenhet såväl som framsteg. Annars kan vi inte lära oss hur vi kan tjäna, älska och ära Gud i vardagen såväl som i speciella situationer av sorg, synd och stora beslut.

Vad gör andlig vägledning för skillnad för vårt sätt att vara gemenskap?

Andlig vägledning uttrycker på samma gång en längtan att formars av Guds ord och en djup omsorg om varandra. Den hjälper oss att begripa att som Jesu efterföljare behöver man varandras stöd såväl som visdom. Den andliga vägledningen hjälper oss att förstå att det är i djup vänskap som vi växer som lärjungar. Vi lär oss hantera vår egen och andras synd med förlåtelse. Vi kan vara rädda för att släppa in varandra i våra liv. Men det är i den ömsesidiga genomskinligheten – när vår brottningskamp i förtrolighet får komma fram i ljuset – som Guds nåd kan verka.

Hur går det till?

Kurser och föreläsningar. Ett sätt att få del av vägledning, framför allt i form av andras lärdom, är genom kurser och föreläsningar. Vi tror att det är viktigt att vår förståelse av tron håller jämna steg med vår allmänbildning för att vi ska vara rustade att möta olika utmaningar i livet.

Enskilt samtal. Ibland kan vi behöva ett enskilt samtal om livet. I en kris är vi i behov av att tänka kristet, så att inte bitterheten och besvikelser drar oss bort från Gud och församlingen. Ibland behöver vi hjälp att se vägen vidare när tvivel och oro skymmer sikten. I första hand kan vi då vända oss till pastorerna. De har tystnadsplikt och erfarenhet av att vägleda människor. Men det finns även andra ledare i församlingen som kan vara till hjälp.

Bikt. Det finns också möjlighet till bikt. I ett biktsamtal får vi lägga av oss vår börda, ta emot förlåtelsen och gå därifrån befriad. I samband med fastan finns det en särskild möjlighet att stanna upp, reflektera över sitt liv och bikta sig. Vi kan använda oss av en biktspegel där olika frågor hjälper oss att tänka kristet om livet och bli medveten om vår synd och vårt behov av förlåtelse och helande.

Konflikthantering. Om konflikter skulle uppstå mellan personer i församlingen vill vi följa den modell som Jesus ger (Matt 18:15–20). Det första steget är att aktivt söka vägar vidare i det sammanhang som konflikten uppstått. Man kan då ta hjälp av den ledare som är närmast ansva-

rig. I husförsamlingen finns det en husförsamlingsledare att ta hjälp av, och i andra verksamheter finns det alltid en ansvarig ledare att vända sig till. Skulle vi ändå inte hitta ett konstruktivt sätt att lösa konflikten på kan man vända sig till församlingsledningen. Om det visar sig att konflikten inte löses på ett tillfredsställande sätt inom församlingen så kan den enskilda medlemmen eller församlingsledningen ta kontakt med EFK för att få hjälp.

Beslutsfattande

I avsnittet om vad vi tror lyfte vi fram att i en baptistisk församling utgår man från att Gud har gett församlingen som helhet – snarare än några få specialister som präster, diakoner och pastorer – mandatet att söka Guds vilja och att fatta beslut i enlighet med denna. Men Gud kallar vissa personer att leda processen att lyssna till och agera i enlighet med Andens ledning. Som församling kallar vi därför ledare och utser arbetsgrupper av olika slag. Vi delegerar därmed mandatet att besluta på olika sätt. Detta kallar vi för representativt ledarskap och beslutsfattande. Denna växelverkan mellan gemenskap och delegerade beslut beskriver vi här.

Vad innebär beslutsfattande och ledarskap?

I Apg 15 återges hur den tidiga kyrkan tar ett av de första stora besluten. Det är intressant att notera hur det talas om att »apostlarna och de äldste tillsammans med *hela* församlingen« tog beslutet (v. 22). Beslutet beskrivs sedan i termer av att »Den heliga anden och vi har beslutat« (v. 28). Här får vi syn på två viktiga saker som vi har tagit fasta på i beslutsfattandet: vi söker *Andens* ledning och det sker *tillsammans*. Det innebär att beslutsfattandet har som mål att söka Guds vilja, inte var och ens vilja, och att vägen till detta mål är en gemensam process där vi lyssnar noga på varandra och söker samförstånd (1 Kor 14:26).

En ledare kallas av Gud och församlingen bekräftar den kallelsen. Gud ger gåvor till sin församling och utrustar människor för ledarskap (Rom 12:3–8; 1 Kor 12–14; Ef 4:7–16). Man kan alltså inte utse sig själv till ledare. Det är ett förtroende som blir oss givet. För att kunna hantera detta förtroende krävs att ledaren kännetecknas av god karaktär, goda relationer, och kunskap om den sunnda bibliska läran (1 Tim 3:1–13, Tit 1:5–9). Förtroendet handlar aldrig om att framhäva sig själv eller skaffa sig makt över andra. Ledaren tjänar i ödmjukhet och är ett föredöme i efterföljelsen (Matt 20:25–28; Joh 13:12–17; Apg 20:17–35; 1 Pet 5:1–4). Med andra ord är en ledare *kallad*, har *förtroende* och har uppnått en *mognad* som svarar mot kallelsen och förtroendet.

Vad gör beslutsfattande och ledarskap för skillnad för vårt sätt att vara gemenskap?

Vi lär oss att Kristi kropp är en mångfald av gåvor till kroppens uppbyggelse. Vi har olika uppgifter och roller för att den gemensamma lärjungaprocessen ska fortgå på ett sätt som svarar mot Jesu barmhärtiga uppmaning till att följa honom och att dela hans missionsuppdrag. Vi lär oss också att församling handlar om ömsesidigt underordnande och tillit. Vi som församling delegerar mandat att fatta beslut till ledare; vi bekräftar att Gud kallar vissa till ledare. Ledarna kan därmed komma fatta beslut som handlar om oss som församling. Samtidigt är ledarna underställda församlingen som delegerat mandatet till dem. Ett sådant ömsesidigt underordnande i tillit och förtroende utmanar vår tids betoning på självbestämmande och oberoende. Ledarna är beroende av dem han eller hon leder; de som blir ledda är beroende av ledarna.

Hur går det till?

Gemensamma beslut. Som sagt utgår mandatet att besluta från församlingen som helhet. Därför fattas de stora besluten av församlingens medlemmar på församlingsdagar och i husförsamlingarna. Exempel på sådana beslut är budget, stora investeringar, kallandet av pastorer och församlingsledare samt ändring av församlingsordningen.

När vi fattar gemensamma beslut strävar vi efter att söka samförstånd. Ett sådant samförstånd bygger på tillit. Har man inte själv god insikt i beslutsfrågan eller i församlingens inriktning såsom den formuleras i denna församlingsordning, kan man behöva förlita sig på de medlemmar som har det. Samförstånd behöver inte alltid betyda att alla tycker likadant. Det centrala är att alla får komma till tals. Skulle det vara så att vi inte kan enas om ett beslut, kan församlingen fatta beslut med kvalificerad majoritet (två tredjedelars majoritet). För att ta till denna nödlösning krävs dock först att en kvalificerad majoritet stöder det tillvägagångssättet. Ett sådant förfarande ska dock ses som en sista utväg.

Delegerade beslut. De flesta beslut i församlingen är dock delegerade beslut. Dessa beslut fattas av en mindre grupp som har församlingens förtroende. För att skapa delaktighet och ansvar krävs en närhet till besluten hos dem som fattar dem. Därför har till exempel barnledarna förtroende att fatta beslut om den löpande barnverksamheten och lovsångsledarna har förtroende att fatta beslut om arbetet med lovsången. Vi strävar efter att alla beslut ska fattas av mer än en person och att varje grupp

som fattar beslut ska låta alla i gruppen komma till tals och fatta beslut genom samförstånd.

Delegeringen i relation till de vanligaste ledarkategorierna och grupperna ser ut enligt följande:

Husförsamlingsledare. Husförsamlingsledarna har ansvar för sina respektive husförsamlingar. Det innebär framför allt ett pastoralt ansvar med fokus på att gruppen tillsammans ska växa i sitt lärjungaskap och missionsuppdrag.

Verksamhetsledare. Verksamhetsledarna har ansvar för den del av verksamheten de arbetar med. Det kan exempelvis barnverksamhet eller lovsång.

Församlingsledning. Församlingsledningen består av pastorerna och församlingsledarna. Den har församlingens mandat att fatta beslut inom en rad områden.

- Värna om den sunda läran: Den har det övergripande ansvaret för att församlingen håller sig till den sunna, bibliska läran, och fullgör sitt uppdrag. En del av detta är att ha ansvar för dop, innehåll i undervisning, inriktning på predikan, utformandet av gudstjänster, samordning av husförsamlingarna och vägledningen av ledare. Dessutom är det församlingsledningen som kan föreslå ändringar i församlingsordningen som sedan fastställs i ett gemensamt beslut i församlingen.
- Kalla ledare: Församlingsledningen har det övergripande ansvaret för att tillsätta ledare samt att avsätta ledare som missbrukar sitt förtroende och inte håller sig till den inriktning som anges i denna församlingsordning. Hur går då detta till? Vad det gäller *församlingsledare* och *pastorer* (1) initierar församlingsledningen processen att kalla dessa ledare genom att påvisa behovet och att påminna om de kriterier på en god ledare som Bibeln ger (och som finns sammanfattade i församlingsordningen). (2) Utifrån dessa kriterier ger församlingen olika förslag. (3) Församlingsledningen prövar förslagen och nominerar någon eller några personer. (4) Församlingen prövar denna nominering och fattar sedan ett gemensamt beslut om att kalla eller inte. Vad det gäller *husförsamlings-* och *verksamhetsledare* utses dessa av församlingsledningen i samråd med befintliga husförsamlings- och verksamhetsledare.
- Ansvar för den löpande verksamheten: Församlingsledningen har ett övergripande ansvar för den löpande verksamheten. Detta innebär bland annat att de har hand om församlingens administration, ekonomi samt relationen till anställda, samfundet och samhället.

- Medlemsärenden: Församlingsledningen ansvarar för prövning av medlemskap i de fall där oklarheter råder.

Pastor. Pastorerna fungerar tillsammans som ordförande i församlingsledningen och samordnar dess arbete. De verkställer ofta det ansvar som församlingsledningen har tillsammans. De har därför ett speciellt ansvar för den löpande verksamheten, inte minst förkunnelsen, gudstjänsterna, husförsamlingarna, andlig vägledning och administration.

Alla ledare har ett ansvar gentemot församlingen att leda på ett sätt som svarar mot församlingens inriktning

såsom den uttrycks i församlingsordningen och i enlighet med de ekonomiska ramar som budgeten sätter.